

”Fremdeles så mye å utrette i livet”

Ramón Sampietro driver et sykehjem i Valladolid i Spania. Han sier at han er takknemlig for muligheten til å hjelpe mange mennesker til å komme nærmere Gud i en avgjørende periode i deres liv.

07.05.2012

Ramón Sampietro bor i sin hjemby Valladolid i Spania. Han er 30 år gammel og driver et sykehjem. ”For meg, som for min mor og søster, er ikke sykehjemmet en institusjon,

men vår andre familie. Vi bor sammen med de gamle og bruker ikke uniform. Vårt motto er: Intet behov for tålmodighet, bare for sans for humor. Ofte er det ikke mer enn å skifte noens bleier – og måtte gjøre det om igjen fem minutter senere. Vi har oppdaget at den beste løsningen er bare å le litt.”

Det som fikk ham til å ta dette initiativet, i tillegg til behovet for denne type arbeid i dag, var ønsket om å gjøre noe med et virkelig sosialt behov, og hjelpe mennesker som så ut til å ha nådd det vanskeligste stadiet i deres liv. ”Jeg sier ”så ut til”, fordi når de får omsorg og oppmuntring får de nytt liv. Jeg har hørt at Johannes Paul II, også i sine siste år, sa at han aldri følte seg gammel, fordi han fremdeles hadde så mye han ville utrette i livet. Denne følelse av ’fremdeles så mye å utrette’ er det vi prøver å holde ved like her.”

Omgitt av omsorg

”Åtti prosent av de som bor her er kvinner (så du skjønner at de holder ut lenger enn mennene, spøker han). 10 er senile og et liknende antall har Alzheimers. Arbeidet vårt er krevende. Jeg arbeider mer enn ti timer hver dag, inkludert annenhver helg. Men ved å gi alt for menneskene her begynner man fort å føle stor omsorg for dem, og du gjør alt som er mulig for at de skal være lykkelige. Det gir vidunderlig mye tilbake. Selvfølgelig kan det være dårlige stunder, og noen ganger svært ubehagelige oppgaver og problematiske situasjoner. Men det er unntakene – hvis du bevarer din sans for humor.”

Han sier at Opus Deis spiritualitet er det som ligger bak engasjementet, og som har hjulpet ham til å se en mulighet i arbeidet til å hjelpe mennesker å komme nærmere Gud i

denne avgjørende perioden i deres liv. ”Den eldste er 98 år gammel, og åtte er i nittiårene. Alle er takknemlige for messen, som de deltar i en gang i uken. Mange snakker personlig med kapellanen, og alle er ivrige etter å motta sykesalvingens sakrament. De har ansvar for kapellet, og maler nytt alterbilde til hver messe. De går korsveien flere ganger i året, og holder det store rommet vi bruker som kapell fylt med levende blomster, eller med kunstige som de lager selv. Når julen kommer, maler de mange bilder av Jesu fødsel; dette året laget de fem av dem med små figurer. I juletiden setter de stor pris på å høre julesangene som blir sunget av seksti ungdomsskoleelever. Hver dag leser de også et kort utsnitt fra evangeliet fulgt av en liten kommentar.”

”Den vanskeligste delen,” sier Ramón, ”er dødsfallene. Jeg har

lukket øynene til en god del allerede, og deretter fortalt det til de andre: 'De er i himmelen nå', pleier jeg å si." Når han blir spurt om noen har nevnt emnet eutanasi, svarer han: "Ingen har noen gang nevnt det. Jeg har ikke hørt et ord om det på de seks årene jeg har vært her. Atmosfæren her er fylt av glede. De er omgitt av omsorg, og et merkbart håp."

Råd til nyetablerere

Ramón blir ofte spurt om å holde foredrag på videregående skoler og universiteter for å oppmuntre de studerende til å starte sin egen business. Han oppfordrer dem til å være "engasjerte menn og kvinner", og definerer etablererkallet som "iveren som får oss til å stå opp hver dag". Han insisterer på at de må ha en positiv innstilling og "overvinne kriser med innsikt og sinnsro". Kort sagt, "å ha kontroll over seg selv".

Så snart han hadde tatt avsluttende eksamen (da han var 23) ønsket han å bli en ”ung etablerer” og satte i gang foretaket med begeistring, sammen med sin søster, og med sterk oppmuntring fra moren. Han kaller moren den virkelige kraften bak tiltaket. ”Hun er den som stadig oppmuntrer oss, hun er sykehjemmets sjel.” Hans bestemors behov for profesjonell pleie var en annen faktor. Deres opprinnelige plan krevde en bygning med en ekstra etasje for å ta seg av 45 fastboende pasienter og 15 dagpasienter.

I dag har sykehjemmet 20 ansatte. ”Vi er bare den synlige delen av et stort team yrkesutøvere,” sier han. Hans mot, sammen med søsterens, gjorde at han fikk prisen ”Årets unge etablerer 2006 i Castilla-Leon”. Men da moren hans hørte om prisen sa hun til ham: ”Glem alt om priser, sett i gang og jobb.”

.....

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://dev.opusdei.org/nb-no/article/
fremdeles-sa-mye-a-utrette-i-livet/](https://dev.opusdei.org/nb-no/article/fremdeles-sa-mye-a-utrette-i-livet/)
(09.08.2025)